

My Dilemma is You

Cristina Chiperi

Copyright © 2016 Cristina Chiperi,
prin înțelegere cu Sergio Fanucci Communication S.r.l.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

My Dilemma is You

Cristina Chiperi

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Bianca Paulevici/ Graal Soft

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIPERI CRISTINA

My Dilemma is You / Cristina Chiperi;

trad.: Graal Soft . - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0877-2

I. Soft, Graal (trad.)

001.94(100)

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU

Traducere din limba italiană de
BIANCA PAULEVICI

Prolog

Este prima dată când zbor cu avionul și recunosc că sunt puțin agitată. Mă așez și cuplez centura de siguranță. Mama se așază lângă mine cu un zâmbet compătimator:

– Liniștește-te, draga mea! În curând ajungem la Miami.

5 ore și 23 de minute ca să străbați țara de la un ocean la celălalt. Mai exact, în total, 3 757 de kilometri.

5 ore și 23 de minute ca să faci praf șaisprezece ani din viață. Și toate astea pentru o idioată de slujbă.

Cu doar cincisprezece zile în urmă, viața mea era perfectă: aveam doi prieteni foarte buni, o grămadă de cunoscuți, eram invitată la toate petrecerile de sâmbătă seara, și aveam o familie... ca toate celelalte. Serios, ce-aș fi putut să-mi doresc mai mult?

Până când, într-o vineri după-amiază, mă întorc acasă după școală și îmi dau seama că urmează să se întâmple ceva îngrozitor. De câte ori trebuie să-mi dea o veste proastă, părinții mei îmi pregătesc un tort de ciocolată de consolare, iar când am intrat în casă m-a întâmpinat exact aroma de tort de ciocolată.

Las geanta la intrare și mă duc direct în bucătărie, unde o găsesc pe mama lângă aragaz.

– Bună, mamă, îi zic.

– Bună, scumpo, nu te-am auzit când ai intrat.

Se vede în privirea ei că ceva nu e bine.

– S-a întâmplat ceva? o întreb eu.
 – Nu, de ce?
 – Te porți puțin... nu știi... ciudat.
 – Nu. E totul în regulă, draga mea. Cinăm cam într-o oră.
 – Bine, până atunci mă duc să-mi fac ordine în cameră, zic eu, după care ies din bucătărie și urc repede scările spre camera mea.

Mă duc la calculator și pun niște muzică. *Misery Business* a celor de la Paramore se aude la volum maxim, iar eu mă apuc să fac curat, încercând, printre altele, să nu mă mai gândesc la prostul acela de Set. Am fost împreună opt luni... E groaznic să afli că băiatul pe care îl iubești te înșală. Ce idiot!

Vocea mamei îmi întrerupe șirul gândurilor:

– La masă!

În bucătărie, mama, tata și Kate sunt deja așezați la locurile lor. Mă așez și eu și abia aștept să bag ceva în gură, pentru că sunt lihnită.

Tăcerea din bucătărie este de-a dreptul jenantă și ciudată, pentru că de obicei vorbim mult.

– Știiți, îmi place mult la noua mea școală, zice sora mea ca să rupă tăcerea.

Kate are paisprezece ani și a intrat de curând la liceu.

Observ că mama și tata se uită unul la altul. Fac un schimb de priviri ciudate și par îngrijorați. După care tata încuviințează din cap și mama pricepe din zbor. Oare ce se întâmplă?

– Fetelor, trebuie să vorbim cu voi despre un lucru important.

O, nu! Știam eu!

– Tatălui vostru i s-a oferit un post mai bun la Miami și trebuie să ne mutăm acolo. Plecăm în două săptămâni, ne zice ea.

Nu-mi vine să cred! Nu poate fi adevărat! Nu se poate... Ne merge așa de bine în Los Angeles! Avem o casă frumoasă, prieteni mulți, poate că nu e chiar grozav la școală, dar colegii sunt minunați, iar mama și tata câștigă foarte bine.

– Dar ne merge foarte bine aici! zic eu.

Tata mă privește, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul.

– Așa e, Cris, știu, dar nu pot refuza. John Dallas are încredere în mine și mă vrea alături de el, ca să gestionez niște afaceri importante. Dar gândește-te ce veți câștiga tu și Kate: o casă de două ori mai mare, o școală fantastică, unde veți avea parte de educația potrivită, prieteni noi și o grămadă de alte lucruri! Și apoi, Miami e un oraș foarte frumos, o să vedeți!

– Cine e John Dallas? întreabă Kate.

– Un prieten bun de-al nostru, din facultate, și șeful tatălui vostru, răspunde mama. Fetelor, sunt sigură că o să vă placă la Miami!

– Nu e vorba de asta, mamă! intervin eu. Și de-ar fi cel mai frumos oraș din lume, toți prietenii mei sunt aici!

– Da, toți prietenii noștri sunt aici! insistă Kate.

– Așa e, dar prietenii vin și pleacă, și sunt sigură că o să vă faceți alții noi.

Nu pot să-mi cred urechilor! Abia îmi mai stăpânesc furia. Cum pot fi atât de insensibili?

– Nu vreau alții noi! izbucnesc în cele din urmă, cu lacrimi în ochi. Și nu vreau să plec de lângă Cass și Trevor! Știi foarte bine cât suntem de uniți. Nu pot trăi fără ei!

– Ei, gata, Cris, exagerezi! Există internet. Veți putea păstra legătura într-un fel.

Așa încheie mama mereu discuțiile: găsind cea mai simplă soluție la orice problemă, dar eu știu foarte bine că e greu să întreții relații la distanță. Cum o să fie să trăiesc fără Cass și Trevor? Să nu îi văd în fiecare zi, să nu le împărtășesc fiecare experiență?

Și apoi Set... Speram că voi avea timp să rezolv lucrurile, să fac în așa fel încât să se întoarcă la mine...

În schimb, totul s-a sfârșit.

Și iată-mă aici, în avionul ăsta blestemat, care mă va duce departe de toate lucrurile care dau sens vieții mele. De ce trebuie să fie totul atât de greu?

Stau lângă geam și simt cum avionul se pune în mișcare și accelerează. Ne deplasăm tot mai repede, lansându-ne înainte ca un proiectil. Îmi țin respirația în timp ce ne desprindem de la sol. Nu-mi vine să cred! Chiar se întâmplă... O forță mă ține lipită de scaun și simt un gol în stomac. Mi-e teamă, dar, în același timp, recunosc, încerc un fior de plăcere.

Nu știu cum, dar reușesc să-mi fac curaj să privesc pe geam. Sub noi se întinde Los Angelesul așa cum nu l-am mai văzut niciodată: un grilaj de linii și forme geometrice tot mai îndepărtate. Nu recunosc nimic din orașul meu.

Ceva îmi spune că vor fi cele mai lungi cinci ore din viața mea... Privesc în jur și mă concentrez pe doi copii care călătoresc cu părinții lor: au vreo patru și, respectiv, cinci ani, și par foarte bucuroși și liniștiți, ca și cum zborul cu avionul ar fi cel mai natural lucru din lume pentru ei.

Simt o oarecare invidie față de ei. Zâmbesc ușor și închid ochii, sperând să mă relaxez și să adorm puțin, în pofida târboiului pe care îl fac cei doi.

Într-un sfârșit adorm și încep să visez. E unul dintre cele mai ciudate vise pe care le-am avut vreodată: plâng și îmbrățışez un băiat. Nu îi văd clar trăsăturile, dar observ un detaliu: poartă un cercel în urechea dreaptă, un fel de semilună.

Nu știu cine e, totuși am o senzație ciudată, ba chiar sunt sigură, că îl cunosc dintotdeauna. S-ar părea că și el suferă îngrozitor, dar oare de ce?

Își mișcă buzele ca să vorbească, și e foarte ciudat, pentru că îmi zice doar:

– Trezește-te, scumpo!

Îl privesc mirată și deschid imediat ochii.

E mama.

– Am ajuns la Miami, mă anunță ea.

1

Mă așez din nou drept în scaun, îmi întind picioarele și brațele și îmi decuplez centura de siguranță ca să mă pot ridica. Abia aștept să cobor cu picioarele pe pământ.

Aparent, toți pasagerii își doresc același lucru ca mine și se îngheșuie spre ieșire. Poate că și ei simt că se sufocă... Kate nu pare să aibă vreo problemă; trece glonț pe lângă mine, își croiește loc prin mulțime ca să coboare și, când nu o mai văd, îmi dau seama că probabil a și reușit. Aș vrea să am măcar o fărâamă din siguranța ei de sine și din capacitatea ei de a se adapta la situații noi. A primit veștile despre transfer mult mai bine ca mine și acum aș putea spune chiar că e fericită.

După aproximativ o oră ne-am recuperat bagajele, am ieșit în sfârșit din aeroport și acum încărcăm valizele într-un taxi. Eu, mama și Kate ne îngheșuim pe bancheta din spate, în timp ce tata se așază în față.

Privesc prin geam orașul care se derulează în fața ochilor mei și care va deveni curând casa mea: zgârie-nori, ocean, palmieri, plaje, vile și din nou ocean.

Vom locui în Miami Beach, iar acesta e singurul lucru care nu-mi displace câtuși de puțin. Iubesc marea și sper să îmi pot petrece toate după-amiezile pe plajă.

Străzile pe care le străbatem sunt pline de tineri de vârsta mea, care se dau cu skateboardul, cu rolele sau se duc la plajă